

حسینعلی دباغیان

۱

دف می زند
در رکوع
لهجه ی درختان
وقتی
انگشت هایت
تسبیح بر آب می زند.

۳

بیداری خاک
در نبض علف هاست
بیدار می شوم
وقتی که خاک می خواند

۵

خاک ریخته ی انگشتانم
کوه کتفم بود.
تمام من بود
یا ماه
بر کتف کوه
آب می شد؟

۲

شب
در میان رود
دود می شود
وقتی انتشار انار
از بازوان دیدار
می روید.

۴

با آفتاب رابطه
خالی از خطاب و خطابه می مانی
سایه ای می دود با تو
تا
میلاد در کلمات